

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Κυριακή 13 Μαρτίου 1950 (Π.Ο.Η.) Έτος β'. Αριθ. 31—Τιμή Φύλλου Δρχ. 500	ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Ο Έπίσκοπος Χριστιανουπόλεως κ. Χριστοφόρος ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ :
Γραφεία : Όδός Χαλκοκονδύλη 7—Αθήναι Τηλέφ. 33.839	Έξάμηνος δραχ. 7.000—Έτησία δραχ. 12.000 Έξωτερικού: Έξάμ. δολ. 2.50—Έτησία δολ. 5

“ΣΤΩΜΕΝ ΚΑΛΩΣ, ΣΤΩΜΕΝ ΜΕΤΑ ΦΟΒΟΥ, ΠΡΟΣΧΩΜΕΝ...”

Η στήλη μας θα ασχοληθῇ μὲ τὰ ἀποτελέσματα τῶν βουλευτικῶν ἐκλογῶν τῆς πατρίδος μας. Μά... πολιτικὰ σχόλια ἀπὸ στήλας θρησκευτικοῦ περιοδικοῦ! “Ὁχι. Ἐπειδὴ ὅμως τὰ ἀποτελέσματα τῶν ἐκλογῶν ἐκφράζουν, ἐν τινι μέτρῳ, τὰς ψυχικὰς διαθέσεις τοῦ λαοῦ μας, ἀλλὰ καὶ τὰς κοινωνικὰς τάσεις τῆς ἐποχῆς μας, ἔχομεν καθήκον νὰ διαπιστώσωμεν τοὺς παράγοντας τῆς δημιουργηθείσης καταστάσεως καὶ τὸν βαθύτερον χαρακτήρα τῶν προκυψάντων ἀποτελεσμάτων.

1) Κατὰ τὰς διενεργηθείσας ἐκλογὰς ἐνισχυθῆσαν σημαντικῶς εἰς τὰ ἀστικά κέντρα, τὰ ἐκπροσωποῦντα τὰς ἀριστερὰς τάσεις εἰς τὸν κοινωνικὸν καὶ πολιτικὸν βίον τῆς χώρας. Τὸ γεγονός αὐτὸ ἴσως νὰ ἐξηγηθῇ ὡς ἀποτέλεσμα τῆς ἐμφύτου ἐν τῷ ἀνθρώπῳ ἀγάπης πρὸς τὴν πρόοδον, παρ' ἄλλων δὲ ὡς ἓνα ἀποτέλεσμα τῆς ἡθικῆς καὶ κοινωνικῆς καταπτώσεως.

2) Τὰ ἀποτελέσματα τῶν ἐκλογῶν ἀπέδειξαν, ὅτι μετὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ διήκουν βαθεῖαι καὶ ὀξύτεραι ἀντιθέσεις, δυνάμεναι νὰ ἐξελιχθοῦν εἰς λυπηρὰς καὶ δυσάρεστους συγκρούσεις.

3) Ἡ ποικιλία καὶ τὸ πλῆθος τῶν κομμάτων, τῶν κομματιδίων, τῶν ἀρχηγῶν, τῶν ἀρχηγίσκων ἀποδεικνύει τὴν οἰκτρὰν διάστασιν τοῦ συντηρητικοῦ κόσμου, αἰτία τοῦ ὑπάρχοντος ἐγωϊσμοῦ καὶ φιλοδοξιῶν.

Αἱ διαπιστώσεις αὗται ὀφείλου νὰ ἐπιστήσουν τὴν προσχὴν τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἐν γένει τοῦ Χριστιανικοῦ κινήματος, ὥστε ἐκτιμωμένων δεόντως τῶν ὑπαρχουσῶν συνθηκῶν νὰ δυναθῇ ἡ Ἐκκλησία ὡς σύνολον καὶ ἕκαστος χριστιανὸς ὡς ἄτομον, νὰ ἐκτελέσωσιν τὸ ἐπιβεβλημένον αὐτοῖς καθήκον, ὅπερ οὐδὲν ἄλλο ἐστὶ, εἰμὴ ἡ πραγματοποίησις καὶ ὁ θείαμβος τῆς ἀγάπης. Καὶ ἐν πρώτοις ἡ Ἐκκλησία ὀφείλει, προκειμένου νὰ ἐργασθῇ μετὰ τῆς κοινω-

νίας, νὰ διατηρήσῃ ἀπόλυτον κομματικὸν ἀχρωματισμόν. Τοῦτο δὲ ἐπιβάλλεται καὶ ἐκ λόγων θεωρητικῶν, καθ' ὅσον ἡ Ἐκκλησία εἶναι «Μία καὶ Καθολικὴ» ἀλλὰ καὶ διὰ λόγους πρακτικούς, δεδομένου ὅτι ὀφείλει νὰ ἀποσπᾷ τὴν ἐμπιστοσύνην τῶν ἀνθρώπων πασῶν τῶν ἀποχρώσεων.

Τούτου τεθέντος διανοίγεται εὐρύτατον στάδιον ἀγῶνων καὶ προσπαθειῶν. Ἐλέχθη ἀνωτέρω, ὅτι ἡ τάσις πρὸς τὴν πρόοδον, καθὼς ἐννοουμένην βεβαίως ἐξεδηλώθη ὡς στροφή πρὸς τὰς πολιτικὰς καὶ κοινωνικὰς ἐκείνας ἀχάς, αἵτινες φέρουν ἐντὸς τῶν, τὸ στοιχεῖον τῆς ἀνατροπῆς καὶ ἀντιδράσεως πρὸς τὰ κρατοῦντα. Ἡμεῖς ἐν προκειμένῳ δὲν πρόκειται νὰ ἀξιολογήσωμεν τὰς κατεβλήσεις αὐτάς, διότι τὸ ἔργον αὐτὸ ἀνήκει εἰς τὴν ἀτεγκτον κρίσιν τῆς Ἱστορίας. Ἐκεῖνο ὅμως, τὸ ὁποῖον δικαιούμεθα νὰ διατυπώσωμεν ὡς ἐρώτημα καὶ ὡς ἀπορίαν εἶναι ἡ ἐξῆς πρότασις: Ὁ Σωτὴρ καὶ ἡ διδασκαλία του, πληροὶ κατὰ τρόπον ἱκανοποιητικὸν οἰονδήποτε ψυχικὸν κενόν. Εἶναι κυρίως θρησκεία προάγουσα καὶ ἱκανοποιούσα τὸν ἄνθρωπον, ὥστε νὰ δύναται νὰ διεκδικήσῃ ὑπὲρ ἑαυτῆς τὸ στοιχεῖον τῆς προόδου καὶ νὰ ἐξασφαλίσῃ πρόοδον διὰ τὸν ἄνθρωπον. Δὲν ἦτο πρόοδος ἐν σχέσει πρὸς τὸν Μωσαϊκὸν Νόμον, ἡ ἐπὶ τοῦ Ὄρου, ὁμιλία;

Δὲν ἀποτελοῦν πρόοδον αἱ περὶ δούλων καὶ δουλείας κοινωνικαὶ ἀρχαὶ τοῦ Ἀπ. Παύλου, αἱ διατυπώμεναι μὲ γραφικὴν ἀπλότητα εἰς τὴν πρὸς Φιλήμονα ἐπιστολήν; Δὲν ἀποτελεῖ πρόοδος ἡ ἀντίληψις τοῦ Σωτῆρος περὶ Θεοῦ καθ' ἣν «Πνεῦμα ὁ Θεός· καὶ τοὺς προσκυνοῦντας αὐτὸν ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ δεῖ προσκυνεῖν»; Δὲν ἀποτελεῖ πρόοδος ἡ περὶ ἰσότητος ἀντίληψις τοῦ Ἀπ. Παύλου, καθ' ἣν «οὐκ ἔνι Ἰουδαῖος οὐδὲ Ἕλλην, οὐκ ἔνι ἄρρεν ἢ θῆλυ οὐκ ἔνι ἐλεύθερος ἢ δούλος πάντες γὰρ ἐν ἑσμέν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ»; Συλλήβδην δὲ εἰπεῖν δὲν ἀπο-

τελοῦν στοιχεῖα προόδου ὅλοι αἱ θέσεις τῆς Χριστ. Θρησκείας καὶ δὲν ἐξησφάλισαν ἐν τῇ Ἱστορίᾳ τὴν Μεγαλειώδη ἐκείνην πρόοδον τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, τῆς ὁποίας ἀποκορύφωσις ὑπῆρξε ὁ τόσον συκοφαντηθεὶς Μεσαίων;

Ἐφ' ὅσον λοιπὸν ὁ «Χριστὸς χθὲς καὶ σήμερον ὁ αὐτός» ἔπεται, ὅτι καὶ σήμερον διατηρεῖ ἡ χριστ. θρησκεία τὴν πηγαίαν ἐκείνην δροσερότητα τῆς Γαλιλαίας· δύναται δὲ καὶ σήμερον νὰ ἐξασφαλίσῃ πᾶσαν ἐν τῇ ἀνθρωπότητι πρόοδον. Διὰ τοῦτο ὁ ἀνθρώπος ἀναζητεῖ τὴν πρόοδον εἰς ἐπικινδύνους καὶ ἀκροσφαλεῖς κοινωνικοὺς πειραματισμούς, φέροντας τὸ στοιχεῖον τῆς πάλης καὶ τῆς ταλαιπωρίας τοῦ ἀνθρωπίνου γένους;

Διέστρεψε ἴσως τὴν ἔννοιαν τῆς προόδου καὶ παρενόησε τὴν σημασίαν της. Δὲν εἶναι ὅμως μόνον αὐτό· ἡ μᾶλλον αὐτὸ εἶναι συνέπεια τῆς ἐνόχου καὶ ὑπευθύνου, ἐναντι Θεοῦ καὶ Ἱστορίας, ἀδραναίας τῆς Ἐκκλησίας. Ἐκκλησία! Ἰδοὺ τὸ ἱστορικὸν θαῦμα τοῦ ἐνανθρωπήσαντος Θεοῦ. Ἡ ὀργανωμένη ἐκδήλωσις τῆς χριστ. θρησκείας. Ποῦ περιωρίσθη ὅμως ἡ ἐξουσία καὶ τὸ μεγαλεῖον της; εἰς τοὺς τέσσαρας τοίχους τῶν Ναῶν καὶ εἰς ὥριμένους πενιχρὰς ἐκδηλώσεις λειτουργικῶν τύπων! Ἐχεῖ νὰ παρουσιάσῃ καὶ ἄλλας πράξεις. Ὁρισμένους πομπώδεις λόγους ἐμφανῶν κατὰ τὸ παρᾶστη-μα καὶ τὰ ἄμφια λειτουργῶν της. Πέραν ὅμως αὐτῶν; ἢ πέραν αὐτῶν μὴ ἀναζητήσητε τίποτε. Οὐδέποτε ἦλθε εἰς ἐπαφὴν μὲ τὸν λαὸν ἡ Ἐκκλησία ἢ μᾶλλον οἱ λειτουργοὶ της. Οὐδέποτε ἤσκησε ἔλεγχον τῆς κοινωνικῆς ἀδικίας· οὐδέποτε ἐνδιεφέρθη διὰ τὴν περιστολὴν τοῦ πόνου καὶ τῆς ὁδύνης· οὐδέποτε κατεστύλητευσε τὴν ἐκμετέλλουσιν τοῦ ἀδυνάτου καὶ ἀδικουμένου.

Οὐδέποτε ἤγειρε φωνὴν διαμαρτυρίας κατὰ τῶν ἰσχυρῶν δυναστῶν.

Ἐγκατέλειπε τὸν ἀνθρώπον, τὸν ὁποῖον τῇ ἐνέπιστεύθη ὁ καλὸς Σαμαρεῖτης καὶ Σωτὴρ ἡμῶν. Ὁ πανδοχεύς, ὅστις ἔλαβε τὰ δύο δηνάρια παρ' Ἐκείνου τοῦ καλοῦ Σαμαρείτου, διὰ τὴν θεραπείαν τοῦ ἐμπεσόντος εἰς τοὺς ληστὰς, ἐγκατέλειπε τὸ πανδοχεῖον καὶ τὸν ἀσθενῆ καὶ κατεχράσθη τὰ δύο δηνάρια, διὰ νὰ παχύνῃ τὴν γενειάδα καὶ τὴν γαστέρα του. Καὶ ὁ ἀσθενής, ὁ ταλαίπωρος ἀσθενής, οἰμῶδες ἀπὸ τὰς πληγῶν κραυγάζει γοερῶς, ἐπικαλούμενος τὸν οἶκτον τοῦ δραπετεύσαντος πανδοχέως. Ποῦ ὅμως νὰ ἀκουσθῇ ἡ φωνή του; μέσα εἰς τὰ καλλιμάρμαρα τεμένη τῆς ἁμαρτίας, ἐνθα διέρχεται τὰς ἡμέρας του ἐν κραιπάλῃ καὶ ἀμεριμνησίᾳ ὁ πανδοχεύς; ἢ μέσα εἰς τὸ ἀεροδυναμικὸν αὐτοκίνητον του, δι' οὗ διέρχεται ταχέως, διὰ νὰ μὴ ἐνοχληθῇ ἀπὸ τὰς φωνὰς τοῦ ἀσθενοῦς, ὁ δραπέτης πανδοχεύς καὶ ἀναξίως ἐκπροσωπῶν τὸν Μέγαν Ὁδοιπόρον τῆς Ἱστορίας Ἰησοῦν;

Καὶ τὸν ἀσθενῆ πλησιάζει οἰμῶζοντα καὶ θρηνοῦντα, ὁ κομπογιαννίτης καὶ ἀπατεὼν ἱατρός, ὁ συναγὸς τῶν ληστευσάντων ληστῶν. Τοῦ ὑπόσχεται θεραπείαν, εὐτυχὲς μέλλον, ἀσίλλητον εὐτυχίαν. Ὁ ἀσθενὴς ἀντίσταται, ἀπαντᾷ εἰς τὸν ἀπίστεύοντα, ὅτι ἀναμένει τὸν πανδοχέα. Ὁ ἀπατεὼν τότε ἀνοίγει τὸ παράθυρον τοῦ ἀσθενοῦς καὶ τῷ ὑποδεικνύει

εἰς τὸ βάθος τῆς ὁδοῦ τὸ ἀεροδυναμικὸν αὐτοκίνητον τοῦ Δραπέτου Πανδοχέως καὶ τοῦ λέγει μὲ μίαν χαιρεκίχαν· «βλέπεις σὲ ἐγκατέλειψε!». Τότε ὁ ἀσθενὴς φρικῶν ἀπὸ τοὺς πόνους καὶ δακρύων διὰ τὴν ἐγκατάλειπιν πεθεῖται καὶ δέχεται τὴν θερα-πείαν τοῦ ἀπατεῶνος.

Ποῖος τώρα πταίει; ὁ ἐγκαταλειφθεὶς ἀσθενής ἢ ὁ δραπετεύσας πανδοχεύς; Ἰδοὺ λοιπὸν ἡ τεραστία Ἱστορικὴ Εὐθύνη τῶν ὁργάνων τῆς ἐκκλησίας. Μὴ καίσετε τὸν λαὸν διὰ τὰς ἐπικινδύνους κοινωνικὰς στροφάς. Μὴ ἐγκαλέσητε τοῦτον διὰ τὴν προσκόλλησίν του εἰς τοὺς «υἱοὺς ὧν ἀνθρώπων» Καταδικάσατε τοὺς δραπέτας πανδοχεῖς. Ὁ κομμουνισμὸς ἠττήθη στρατιωτικῶς ἀπὸ τὰ γενναῖα τέκνα τοῦ λαοῦ μας. Δὲν ἠττήθη ὅμως καὶ ἰδεολογικῶς· ἐνεδρεῖται ὑλόπτως πλησίον τῆς κλίνης τοῦ ἀσθενοῦς καὶ ἐκμεταλλεύεται τὴν ἀπουσίαν τοῦ Πανδοχέως· εἶναι ἔτοιμος νὰ καλέσῃ εἰς βοήθειαν τοὺς ληστὰς τοῦ δάσους, διὰ νὰ δηλώσωσιν τὸ Πανδοχεῖον καὶ νὰ στραγγαλίσωσι τὸν ἀσθενῆ.

Κατόπιν αὐτῶν θὰ δυνηθῇ ὁ ἀναγνώστης νὰ κρίνῃ τὴν κατάστασιν ὡς αὕτη παρουσιάζεται. Ὁ ἐκλογικὸς ἀγὼν, δὲν ἦτο ἀγὼν μεταξὺ προοδευτικῶν καὶ συντηρητικῶν σοφισμάτων. Ἦτο πάλη ἀνευθυνῶν· αἱ αὐτοκλήτων ἱατρῶν, διεκδούντων κυριότητα καὶ ἱκανότητα θεραπείας ἐπὶ τοῦ πυρέσσοντος ἀσθενοῦς. Ἀλλ' ἡ θεραπεία του εἶναι ἔργον τοῦ Πανδοχέως καὶ μόνον, ὅστις ἔλαβε παρὰ τοῦ καλοῦ Σαμαρείτου τὰ δύο δηνάρια. Καὶ τώρα φίλτατε ἀναγνώστα, ἄς καταλήξωμεν εἰς τὰ ἀναγκαῖα συμπεράσματα, ἅτινα θὰ πρέπη νὰ εἶναι καὶ ἐγερτήριον Σάλπισμα δι' ὅλους μας.

1) Ἡ Ἐκκλησία καὶ μόνον δύναται νὰ ἐπιτύχῃ τὴν ἠθικὴν καὶ πνευματικὴν πρόοδον τοῦ λαοῦ μας. Τοῦτο τὸ ἀπέδειξε ἡ Ἱστορία.

2) Ἡ Ἐκκλησία ὀφείλει νὰ ἐπιτύχῃ τὴν ἐνότητα τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, τὴν ὁποίαν διέσπασε ἡ κομματικὴ αὐθαιρεσία καὶ θρασυτής.

3) Ἡ Ἐκκλησία διὰ τῶν ὀργάνων της, κληρικῶν καὶ λαϊκῶν ὀφείλει νὰ πλησιάζῃ τὸν λαόν μας. Συγκεκριμένως ὀφείλει νὰ ἀναπτύξῃ τὴν διδασκαλίαν τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ, νὰ συστηματοποιήσῃ τὰ Κατηχητικὰ Σχολεῖα, ὥστε ἡ χριστιανικὴ ἀγωγή νὰ εἶναι μονιμωτέρα καὶ πληρεστέρα, νὰ ἀναπτύξῃ τὴν κυκλοφορίαν τοῦ θρησκ. περιοδικοῦ, γὰ ἐνισχύ-σῃ τὰς χριστιανικὰς κινήσεις τῶν νέων καὶ τῶν νεανίδων, νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὰ διάφορα μορφωτικὰ ἰδρύματα, βλαπτικῆς κυρίως κατευθύνσεως· νὰ δι-οργανώσῃ τὴν ἐξομολόγησιν.

4) Ἡ Ἐκκλησία ὀφείλει νὰ ἀσκήσῃ αὐτηρὸν κοινωνικὸν ἔλεγχον. Ἡ φιланθρωπία δὲν πρέπει νὰ εἶναι ὑπόθεσις ἀργοσχόλων καὶ φιλαρέσκων κληρικῶν, ἀλλὰ πρῶτον καὶ κύριον ζήτημα τῆς Ἐκκλησίας. Πρέπει νὰ ὑπεισέλθῃ εἰς τὸ ἐργοστάσιον, καὶ ἐλέγξῃ τὰς σχέσεις ἐργοδότη καὶ ἐργαζομένων καὶ νὰ ὑποθιμῇ αὐτὰς ἐπὶ τῇ βάσει ὅχι ἐνὸς ταξικοῦ δικαίου, ἀλλ' ἐνὸς οὐσιαστικοῦ καὶ χριστιανικοῦ τοιούτου. Πρέπει νὰ ἐνδιαφερθῇ διὰ τὴν συγκρότησιν χριστιανικῶν οἰκογενειῶν, ὥστε νὰ ἀποτελέσῃ σύμμαχον ἐν τῇ κοινωνικῇ ἀγῶνι.

5) Πάντα ὅμως τὰ ἀνωτέρω προϋποθέτων ἐ-

Ἡ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΑΚΗ ΚΑΙΝΟΤΟΜΙΑ
ΕΙΣ ΕΠΟΨΕΩΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ

Υπὸ Ἀρχιμανδρίτου
κ. Χρυσόστομου Ναυλίου

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ

Ἡ ἡμερολογιακὴ καινοτομία ἀδικαιολογήτως εἰσα-
χθεῖσα ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἐδημιούργησε Σχίσμα.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἄρα δὲν πρόκειται περὶ «διοικητικῆς φύσεως»
ζητήματος ὡς σοφιστευόμενοι χαρακτηρίζουσι τὸ δο-
τολογικὸν ζήτημα οἱ καινοτόμοι. Διοικητικῆς φύσε-
ως ζητήματα εἶναι τὰ ἀφορῶντα τὴν ἐσωτερικὴν
μιάς Ἐκκλησίας διοίκησιν, ἥτοι: τὰ περὶ ἐξωτερικῶν
σχέσεων αὐτῆς πρὸς τὴν Πολιτείαν, τὰ περὶ ἐκλο-
γῆς καὶ μεταθέσεως Ἐπισκόπων, Ἐκκλησιαστικῶν
αὐτῆς Δικαστηρίων, Μοναστηριακῶν κτημάτων, συγ-
κροτήσεως διαρκoῦς Συνόδου, δικαιομάτων καὶ ὑ-
ποχρεώσεων τῶν ἀπαρτιζόντων αὐτὴν Κληρικῶν κλπ.
Ἄλλα τοπικῆς φύσεως ζητήματα, μὴ ἔχοντα πανορ-
θόδοξον σημασίαν καὶ συνέπειαν, καὶ συνεπῶς δυνά-
μενα νὰ ὑποστώσι μεταβολὰς καὶ τροποποιήσεις ἀ-
ναλόγως μὲ τὰς ἐκάστοτε παρουσιαζομένας τοπικὰς
Ἐκκλησιαστικὰς ἀνάγκας καὶ πολιτικὰς ἀπαιτή-
σεις, χωρὶς διὰ τῶν μεταβολῶν καὶ μεταρρυθμίσεων
τούτων νὰ θίγῃται τὸ Κανονικὸν Δίκαιον τῆς Ἐκ-
κλησίας καὶ τῶν Δογμάτων καὶ ἱερῶν Παραδόσεων
ἢ ἀκριβὲς τήρησις.

Τινὲς πάλιν τὸ ἡμερολογιακὸν ζήτημα ἐν τῇ
θείᾳ λατρείᾳ ἐχαρακτήρισαν ὡς ζήτημα καθαρῶς
χρόνου καὶ ἀστρονομικῆς παρατηρήσεως μὴ τὸ πα-

λευθέραν καὶ Ζῶσαν Ἐκκλησίαν, ἀνεξάρτητον ἀπὸ
τὰς αὐθαιρέσις τῶν ἐκάστοτε κυβερνώντων. Ἡ νύμ-
φη τοῦ Ἀσματος τῶν ἀσμάτων πρέπει νὰ χειραφε-
τηθῇ διότι εἶναι Νύμφη τοῦ Παντοδυνάμου καὶ κατ'
ἐξοχὴν ἐλευθέρου Θεοῦ.

6) Τέλος ἡ ἐπιτυχία τῶν 5 ἀνωτέρω θέσεων
ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν προσωπικότητα τῶν λειτουργῶν.
Οὗτοι ὀφείλουσι νὰ ἐπανέλθουν εἰς τὸ ἐγκαταλειφθὲν
Πανδοχεῖον. Νὰ λάμπουν διὰ τοῦ παραδείγματος
καὶ τῶν ἔργων τῶν νὰ ἐγκαταλείψουν τὰς ἐπαυλεις
καὶ τὰ ἀεροδυναμικά αὐτοκίνητα, ὥστε νὰ ζήσουν
τὴν ταλαιωρίαν καὶ τὴν θλίψιν τοῦ λαοῦ μας.

Μόνον οὕτω θὰ ἐπιτυχωμεν κατ' ἀρχὴν μὲν
ἐναντίον τῶν δυνάμεων, ἐν συνεχείᾳ δὲ τὸν
θρίαμβον τῆς ἀγάπης. Δὲν ἔχομεν ἀνάγκην ἀπὸ πο-
λιτικὰς καὶ πεφωτισμένας προσωπικότητας ἔχομεν
ἀνάγκην ἀπὸ ἐλευθέρων καὶ Ζῶσαν Ἐκκλησίαν. Ὅ-
λοι ὀφείλομεν νὰ κηρύξωμεν σιαυροφορίαν. Σκοπὸς
μας: ἡ ἐνίσχυσις τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ καθείς ἅς
προσφέρει ὅ,τι δύναται. Πᾶσα προσφορά δεκτὴ ὁ
πτωχὸς τὸ δοτιέρονμά του ὁ δὲ πλούσιος τὸ πλεό-
νασμα. Αἱ ἡμέραι, τὰς ὁποίας διερχόμεθα δὲν ἐπιδέ-
χονται πειραματισμοὺς καὶ ἀναβλητικότητα. Ἀπὸ
τὴν δραστηριότητά μας ἐξαρτᾶται ὁ θρίαμβος καὶ
ἡ ἀνταναπόρωσις ἀπὸ τῆς ἀπώλειας. Ὡς ἐκ τούτου
«Στῶμεν καλῶς, στῶμεν μετὰ
ρόβου, πρέσχωμεν...»

ράπαν προσβάλλον τὰ Δόγματα καὶ τὰς Παραδόσεις,
ἰσχυρίζομενοι, ὅτι ὁ Θεὸς ὁ Ἀχρονος ἐν παντὶ και-
ρῷ καὶ τόπῳ δέχεται τὰς προσευχὰς τῶν ἀνθρώπων
καὶ ὅτι ὁ χρόνος οὐδέποτε δύναται νὰ ληφθῇ ὑπ'
ὄψει ὡς κώλυμα διὰ νὰ ἐπικοινωνήσῃ ὁ ἄνθρωπος
μετὰ τοῦ Θεοῦ διὰ τῆς προσευχῆς καὶ τῆς λοιπῆς
Ἐκκλησιαστικῆς λατρείας.

Καὶ εἰς τὸν ἰσχυρισμὸν τούτον οἱ καινοτόμοι πα-
ρουσιάζονται ἐν μέρει ὀρθῶς σκεπτόμενοι. Διότι
καὶ ἡμεῖς παραδεχόμεθα καὶ ὁμολογοῦμεν, ὅτι ὁ ἐν
πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ λατρεύων τὸν Θεόν, καὶ ἐν
ἀδιαλείπτῳ προσευχῇ μετὰ τοῦ Θεοῦ ἐπικοινωνῶν
δὲν ἐμποδίζεται ὑπὸ χρόνου καὶ τόπου. Ἡ νοερά
φύσις τῆς ψυχῆς τοῦ εὐλαβοῦς ἀνθρώπου ἀνεμποδί-
στως ὑπεράνω χρονικοῦ καὶ τοπικοῦ ἐμποδίου αἰρο-
μένη φθάνει διὰ τῆς προσευχῆς ἐνώπιον τοῦ θρόνου
τῆς θείας Μεγαλοσύνης καὶ μετ' Αὐτοῦ ἐπικοινωνο-
νεὶ λαμβάνουσα τῶν αἰτημάτων αὐτῆς διαφιλεστατήν
τὴν ἐκπλήρωσιν. Ἀλλὰ τοῦτο ἀποτελεῖ ἰδαν, ἀτομικὴν καὶ προσωπικὴν τοῦ ἀνθρώπου ψυ-
χικὴν πρᾶξιν, τελειῶς ἀνεξάρτητον τῶν σχέσεων καὶ
τῶν καθηκόντων αὐτοῦ πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν, ἥτις
ἀνέκαθεν καθώρισε καὶ καθιέρωσε τόπον καὶ χρόνον
κοινῆς τῶν χριστιανῶν προσευχῆς καὶ λατρείας.

Τόπον καὶ χρόνον καθιερωμένον πρὸς κοινὴν λα-
τρείαν καθώρισε καὶ εὐστηρῶς πρὸς τήρησιν πα-
ρηγγεῖλε καὶ ὁ Μωσαϊκὸς Νόμος τοῖς Ἰουδαίοις.
Καὶ ὡς πρὸς μὲν τὸν τόπον γέγραπται:

«Ὁὗ δυνήσῃ θύσαι τὸ Πάσχα ἐν οὐδεμιᾷ τῶν
πόλεων σου, ὧν Κύριος ὁ Θεός σου δίδωσί σοι,
ἀλλ' εἰς τὸν τόπον, ὃν ἐν ἐκλέξειαι Κύριος ὁ
Θεός σου ἐπικληθῆναι τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἐκεῖ θύ-
σεις τὸ Πάσχα ἐσπέρας πρὸς δυσμὰς ἡλίου, ἐν
τῷ καιρῷ ὃ ἐξῆλθες ἐξ Αἰγύπτου». (Λευϊτικὸν
16,6). Ὡς πρὸς δὲ τὸν χρόνον:

«Τεεῖς καιροὺς τοῦ ἐναντιοῦ ὀφθήσεται πᾶν
ἀρσενικόν σου ἐναντίον Κυρίου τοῦ Θεοῦ σου
ἐν τῷ τόπῳ, ὃ ἐν ἐκλέξειαι αὐτὸν Κύριος. Ἐν
τῇ ἐορτῇ τῶν ἀζύμων, καὶ ἐν τῇ ἐορτῇ τῶν ἐβ-
δομάδων καὶ ἐν τῇ ἐορτῇ τῆς σκηνοπηγίας. Οὐκ
ὀφθήσῃ ἐνώπιον Κυρίου τοῦ Θεοῦ σου κινᾶς». (Λευϊτικὸν 16,16).

Ὁ τόπος δὲ, ὃν Θεὸς ὥρισεν πρὸς κοινὴν ὑπὸ
τῶν Ἰσραηλιτῶν λατρείαν Αὐτοῦ ἦτο ὁ ἐν Ἱεροσο-
λύμοις ἐγεγρεῖς Ναὸς ὑπὸ τοῦ Σολομῶντος, εἰς τὸν
ὁποῖον ἐτελοῦντο ὅλαι αἱ θυσίαι αἱ καθωριζόμεναι
ὑπὸ τῆς Μωσαϊκῆς Νομοθεσίας, καὶ εἰς τὸν ὁποῖον
πᾶς Ἰσραηλίτης ὤφειλε τοῖς κατ' ἔτος νὰ μεταβῇ
διὰ νὰ ἐορτάσῃ τὸ Πάσχα, τὴν Πεντηκοστήν καὶ
τὴν σκηνοπηγίαν (7). Καὶ ταῦτα διετάσσοντο εἰς τὴν
Παλαιάν Διαθήκην, τὰ παραγγέλματα, τῆς ὁποίας
καὶ Αὐτὸς ὁ Χριστὸς ὡς Ἰουδαῖος τὸ κατὰ σάρκα
ἐπιμελὸς ἐτήρησε.

Εἰς δὲ τὴν Καινὴν Διαθήκην, τὴν ἀντικαταστή-
σασαν καὶ συμπληρώσασαν τὴν Παλαιάν, ἡ Ἐκκλη-
σία, ἡ τὴν συναγωγὴν τὴν Ἰουδαϊκὴν καταργήσασα,
καὶ τὸ σκιῶδες γράμμα τοῦ Νόμου εἰς τὴν οὐσίαν
καὶ τὴν ἀλήθειαν τῆς Χάριτος τοῦ Εὐαγγελίου με-
ταλλάξασα.

(Ἀπολουμεῖ)

Ἀγιογραφικαὶ Μελέται

ΤΟ ΕΡΓΟΝ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΥ
ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΠΕΡΙΟΔΟΝ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ
ΤΗΣ ΣΑΡΑΚΟΣΤΗΣ

«Ὡρα ἤδη ἡμᾶς ἐξ ὕπνου ἐγερθῆναι»
(Ρωμ. 13,11)

Αὐτὸ τὸ ὥραϊον καὶ βαθυστόχαστον ἐγερτήριον ἐσάλπισεν πρὸς τοὺς Ρωμαίους Χριστιανούς ὁ Ἀπόστολος τῶν Ἐθνῶν Παῦλος.

Τὸ ἴδιον προσκλητήριον ἐπανέλαβε ἡ Μήτηρ ἡμῶν Ἐκκλησία τὴν ἡμέραν ἐκείνην κατὰ τὴν ὁποίαν ἤνοιξε τὰς πύλας τῆς Ἀγίας καὶ Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς καὶ ἐκάλεσε τὰ παιδιά της νὰ εἰσέλθουν πρὸς καθαρὸν καὶ σωτηρίαν.

Ὡρα ἤδη ἡμᾶς ἐξ ὕπνου ἐγερθῆναι... Ἡ νύξ προέκοπεν ἡ δὲ ἡμέρα ἤγγικεν. Ἀποθώμεθα οὖν τὰ ἔργα τοῦ σκότους, καὶ ἐνδυσόμεθα τὰ ὄπλα τοῦ φωτός... ἀλλ' ἐνδύσασθε τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν.

Ἰδοὺ ἡ Ἐκκλησία πόσον ὥραϊα καθορίζει τὸ ἔργον τοῦ Χριστιανοῦ κατὰ τὴν ὥραϊαν περίοδον τῆς Ἀγίας καὶ Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, με τοὺς ὥραϊους καὶ βαθυστόχαστους αὐτοὺς λόγους τοῦ θείου Παύλου.

Βλέπει τὰ παιδιά της ἡ Ἐκκλησία, εἰς ἓνα βαθύτατον ὕπνον τῆς ἁμαρτίας καθεύδοντα καὶ μετὰ τὸ ἐγερτήριον αὐτὸ προσπαθεῖ νὰ τὰ ἀφυπνίσῃ—ὥρα ἤδη ἡμᾶς ἐξ ὕπνου ἐγερθῆναι.—

Ἐγερθῆτε παιδιά μου ἐκ τοῦ ὕπνου τῆς ἁμαρτίας, ἡ νύξ προέκοπεν ἡ δὲ ἡμέρα ἤγγικεν ἀποβάλετε τὰ ἔργα τοῦ σκότους καὶ ἐνδυθῆτε τὰ ὄπλα τοῦ φωτός.

Καὶ μετὰ ἀπ' αὐτὸ τὸ θεῖον ἐγερτήριον προσφέρει ἡ Ἁγία Ἐκκλησία ὅλα τὰ μέσα ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα χρειάζεται ὁ χριστιανὸς διὰ νὰ ἀποτινάξῃ τὴν ψυχικὴν νάρκην, τὴν ὁποίαν προσεκάλεσεν εἰς αὐτὸν ἡ ἁμαρτία.

Περικοπαὶ ἐκ τῶν Ἀγίων Γραφῶν, διδάγματα οὐράνια ἀπ' αὐτὰς, ἄσματα καὶ τροπάρια συντεταγμένα ἀπὸ διανοίας, αἱ ὁποῖαι ἐγνώρισαν τὸν Θεὸν καὶ ἔζησαν εἰς τὴν ζωὴν αὐτὴν μόνον δι' Αὐτόν· τὸ ἐν κατόπιν τοῦ ἄλλου προσφέρονται τοὺς ἀφυσκοθέντας χριστιανούς διὰ νὰ στηριχθοῦν, νὰ δυναμώσουν καὶ μετὰ τὴν βοήθειάν των ν' ἀποβάλλουν τὰ ἔργα τοῦ σκότους καὶ νὰ ἐνδυθῶν τὰ ὄπλα τοῦ φωτός, ἵνα παλαίσωσι κατὰ τῆς ἁμαρτίας καὶ συνήψωσι τὴν κεφαλὴν αὐτῆς.

Ἰδοὺ λοιπὸν ποῖον τὸ ἔργον τοῦ χριστιανοῦ κατὰ

ΑΝΑΓΓΕΛΙΑ

Ἐν τοῖς γραφείοις μας υπάρχουν ἡμεροδείκται τοῖχου (ἐπανεκοθέντες) ἐγκολποι καὶ ἐλάχιστοι τόποι.

(Ἐκ τοῦ Γραφείου)

τὴν περίοδον τῆς Ἀγίας καὶ Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς.

Νὰ φροντίσῃ νὰ ἀποβάλλῃ τὴν ψυχικὴν νάρκην ἀφυσκούμενος ἐκ τοῦ ὕπνου τῆς ἁμαρτίας, νὰ ἀποβάλλῃ τὰ ἔργα τοῦ σκότους, νὰ ἐνδυθῇ τὰ ὄπλα τοῦ φωτός καὶ περιπατῶν εὐσχημόνως νὰ ἐνδυθῇ τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν.

ἵνα τὸ ἔργον τοῦτο τοῦ Χριστιανοῦ ἀποδώσῃ εἰς αὐτόν, ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖ τὸν προορισμὸν του ὡς χριστιανοῦ ἐν τῇ ζωῇ αὐτῇ, εἶναι νὰ ἐπιτύχῃ νὰ συντρίψῃ τὴν κεφαλὴν τῆς ἁμαρτίας καὶ νὰ κἀνῃ κτῆμα τοῦ τὸν Σωτῆρα Χριστόν—ἀλλ' ἐνδύσασθε τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν.

Ναί, γινώριζε το χριστιανέ, ὅτι αὐτὸς εἶναι ὁ προορισμὸς σου, αὐτὴ εἶναι ἡ ἀποστολὴ σου, αὐτὸ εἶναι τὸ συμφέρον σου καὶ ὁ Σωτὴρ μας Χριστὸς αὐτὸ θέλει ἀπὸ σέ, νὰ συντρίψῃς τὴν ἁμαρτίαν καὶ νὰ σὲ στεφανώσῃ μετὰ τὸ ἀάραντο καὶ αἰώνιο στεφάνι, τὸ ὁποῖον ἔχει ἐτοιμάσει διὰ τοὺς νικητὰς τῆς ἁμαρτίας καὶ τὸ ὁποῖον πρῶτος Αὐτὸς ἐδέχθη εἰς τὴν κεφαλὴν Του, ὅταν ἐλάνω εἰς τὸν Σταυρὸν συνέτριβε τὴν κεφαλὴν τῆς ἁμαρτίας. Ναί αὐτὸ θέλει ὁ Σωτὴρ μας ἀπὸ ἡμᾶς καὶ διὰ τοῦτο καθώρισε διὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος τὴν ὥραϊαν αὐτὴν Ἐκκλησιαστικὴν περίοδον τῆς Ἀγίας Τεσσαρακοστῆς, νὰ παλαίσουν τὰ παιδιά Του μετὰ τὴν ἁμαρτίαν καὶ νὰ τὴν νικήσουν καὶ αὐτοὶ νὰ τὰ στεφανώσῃ.

Κουρασμένε ἀπὸ τὰ βάθη τῆς ἁμαρτίας χριστιανέ, μὴ γίνεσαι δειλός, βάδιζε τὸ στάδιον αὐτὸ τῶν πνευματικῶν ἀγώνων μετὰ τὴν πεποιθήσιν ὅτι ὁ βοηθός σου εἶναι δυνατός. Ὅταν τὴν δυνάμιν Του ἐπικαλεσθῇς, ὅταν τὰς ἐντολὰς Του φυλάττῃς, θὰ νικήσῃς τὴν ἁμαρτίαν.

Πρόσεξε χριστιανέ, τὴν εἰκόνα τοῦ Ἑστανρωμένου Λιρωτοῦ. Ὅπως ἔχη ἀνοικτὰς τὰς ἀγκάλας Του, δὲν αἰσθάνεσαι ὅτι σὲ περιμένει νὰ εἰσέλθῃς ἐπάνω εἰς τὴν αἱματομένην καρδίαν Του, διὰ νὰ ζωογονηθῇς ἀπὸ τὸ αἷμα καὶ νὰ πλυθῇς εἰς τὸ ὕδωρ, τὸ ὁποῖον τρέχει ἀπὸ τὴν διάρτητόν Του πλευρᾷ;

Καὶ ὅπως ἔχη τὴν φωτεινὴν Του μορφὴν ἐστραμμένην πρὸς τὸν οὐρανόν, δὲν βλέπεις εἰς αὐτὴν τὴν στάσιν Του, νὰ σοῦ ἐκφράξῃ τὴν τελευταίαν Του ἐπιθυμίαν, νὰ ὑψωθῇς μαζί Του μέχρι τοῦ Πατρὸς Του, χωρὶς ποτὲ νὰ δειλιάσῃς καὶ νὰ εἴπῃς ὅτι δὲν εἶσαι ἱκανός;

Καὶ ὅταν παρατηρῇς τὸ ἀκάνθινον στέφανον τῆς μοχθηρίας καὶ τῆς εἰρωνείας, ὁ ὁποῖος αἱματώνει τὸ πάλλεντον μέτωπόν Του, δὲν διδάσκεισαι ὅτι δὲν ὑπάρχει τρόπος ἄλλος, διὰ νὰ νικήσῃς τὴν ἁμαρτίαν καὶ νὰ ἀποτινάξῃς τὴν ψυχικὴν νάρκην καὶ νὰ ὑψωθῇς ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ταπεινώσιν καὶ τὴν ὑποταγὴν;

Ἀλλὰ σὲ ἀκούω νὰ πτοῦμαι διὰ τὸν σκληρὸν ἀγῶνα τὸν ὁποῖον διεξάγεις κατὰ τῆς ἁμαρτίας, διὰ τοὺς πόνους καὶ τὰ βάσανα τῆς ζωῆς, καὶ τὸ ἀκαταδάμαστον τῆς ἁμαρτίας. Φαίνεται, χριστιανέ,

Κοινωνικά Ζητήματα

Η ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ ΑΓΩΓΗ

Γ

Λεπτομέρεια καὶ τρόποι τῆς ἀγωγῆς

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Πρὸς τοῦτο, δέον νὰ καταβληθῇ ἰδιαίτερα μὲν ριμνα διὰ στοργικῶν συμβουλῶν καὶ ἰδιατέρων περιποιήσεων πρὸς τὸ πάσχον παιδί, ὅπως ἀπαλλαγῇ τοῦτο τὸ συντομώτερον ἀπὸ τὴν φθοροποιὸν αὐτὴν κακίαν. Ἐπιπροσθέτως δὲ νὰ διδαχθῇ νὰ ἀναγνωρίσῃ καὶ νὰ σέβεται τὰ προτερήματα τοῦ ἄλλου, ὡς ἰδικά του, διότι διὰ τούτων προάγεται τὸ γενικὸν συμφέρον, εἰς ὃ συγκατατίσεται καὶ τὸ ἀτομικόν. Ἐτερον ἐπίσης ἐνδεχόμενον καὶ εἶναι τὸ ψεῦδος τοῦ παιδιοῦ. Τὸ ἐλάττωμα τοῦτο κυρίως πέρχεται ἀπὸ τὴν οἰκογένειαν, ἣτις παρουσία τῶν τέκνων χρησιμοποιοῦν ψεύματα, ἔστω καὶ ὑπὸ τὴν μορφήν ἀστεϊότητος ἢ κατ'οἰκονομίαν. Ὅταν δὲ τὸ παιδί συνηθίσῃ εἰς τὸ ψεῦδος οὔτε ὡς κακὸν ἀπηγορευμένον θὰ ὑπολογίσῃ τοῦτο, οὔτε θὰ ἐμπιστευέται εἰς τὰς ὁμιλίας καὶ συμβουλὰς τῶν γονέων του.

Διὰ τοῦτο ἐκτὸς τῆς ἀπαγορεύσεως τοῦ ψεύδους ἐν τῇ οἰκογενείᾳ, πρέπει καὶ διὰ καταλλήλων συμβουλῶν νὰ γνωσθῇ εἰς τὸ παιδί ὅτι, ὃ λέγων ψεύματα καθίσταται δόλιος καὶ ἀνεπιεικὴς καὶ ὡς τοιοῦτος δὲν ἐμπνέει ἐμπιστοσύνην, καὶ ἀπομονοῦ-

δι δὲν ἐσκέφθης ἀκόμη σοβαρὰ τι ἐσήμερις διὰ τὸν Αὐτρωτὴν σου νὰ τρυπηθῇ χεῖρας καὶ πόδας καὶ ν' ἀποθάνῃ κρεμασμένος ἐπάνω εἰς ἓνα Σταυρόν. Ἀλλ' ἂν δὲν τὰ αἰσθάνεσαι αὐτά, θὰ εἶσαι ὑπὸ τὸ κράτος τῆς ψυχικῆς νόρκης καὶ τε χρειάζεται νὰ προσέξῃς τί σοῦ λέγει τὸ ἱερὸν ἐγερτήριο — ὦρα ἡμᾶς ἤδη ἐξ ὕπνου ἐγερθῆναι —. Καὶ ἂν τὰ αἰσθάνεσαι, πῶς ἡμπορεῖς τότε νὰ μεμψιμοιρῇς διὰ τὰ βάσανα τὰ ἰδικά σου, πῶς δὲν τρέχεις ἀκόμη νὰ πέσης εἰς τὴν ἀγκάλῃν Του, νὰ αἰσθανθῇς τὸν παλμὸν τῆς θεϊκῆς Του ἀγάπης, ποῦ τόσο δυνατὰ πάλαι εἰς τὰ Ἁγία Του στήθη διὰ σέ; Πῶς δὲν καταφιλεῖς τὰ ματωμένα πόδια Του, ἀπὸ τὰ ὁποῖα στάζει διαρκῶς τὸ αἷμα τῆς ἀγάπης, τὸ ὁποῖον γλυκαίνει καὶ τὸν δυνατότερον πόνον;

Μόνο τὸ βλέμμα σου μετὰ τὸ βλέμμα τοῦ Χριστοῦ ἐὰν διασταυρώσῃς, θὰ πάρῃς δύναμιν μετὰ τὴν ὁποίαν θὰ νικήσῃς τὴν ἁμαρτίαν.

Κουρασμένε χριστιανέ, βάδιζε μέσα εἰς τὸ στάδιον τῶν ἀρετῶν καὶ χωρὶς κανένα δισταγμὸν, προχώρει κατέχων ὡς τεῖχος ἀρρηκτον τὴν πίστιν εἰς τὸν Αὐτρωτὴν μας Χριστόν, ὡς θώρακα τὴν προσευχὴν, ὡς περικεφαλαιάν τὴν ἐλεημοσύνην, ἀντὶ μαχαίρας τὴν νηστείαν, ἣτις ἀποκόπτει ἀπὸ καρδίας πᾶσαν κακίαν, ἵνα κατὰ τὸν ὕμνογράφον τῆς Ἐκκλησίας κομίσῃς τὸν ἀληθινὸν στέφανον παρὰ τοῦ παμβασιλέως Χριστοῦ ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως.

† Ὁ Διευλτίας ΠΟΛΥΚΑΡΙΠΟΣ

ταὶ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους πρὸς μεγάλην ζημίαν του, ἐκτὸς τοῦ ὅτι ἡ κακία αὕτη τοῦ ψεύδους τιμωρεῖται καὶ ἀπὸ τὸν θεῖον νόμον.

Καὶ τέλος δυνατόν τὸ παιδί νὰ ἐκδηλώσῃ τὴν λεγομένην βουλιμίαν εἰς τὰ φαγητά καὶ σφοδρὰν ἐπιθυμίαν εἰς τὰ οἰνοπνευματώδη ποτά. Ἄν καὶ τὸ κακὸν τοῦτο δὲν εἶναι σύνηθες εἰς τὴν μικρὰν αὐτὴν ἡλικίαν, ἐμφανιζόμενον ὅμως πρέπει νὰ καταπολεμηθῇ, διότι ἐκτὸς τῶν βαρειῶν συνεπειῶν, ἃς τὰ κακά ταῦτα ἔχουν ἐπὶ τῆς ὑγείας τοῦ παιδιοῦ, ἐξαχρειώνουν καὶ τὸν χαρακτήρα του. Ὅλιγον βραδύτερον θὰ καταντήσουν αἱ κακίαι αὗται τὸ παιδί τύραννον τοῦ σπιτιοῦ, διότι θὰ ζητῇ ἀφθονίαν καὶ πολυτέλειαν τροφῆς καθημερινῆς, καὶ ἐφ' ὅσον τοῦτο δὲν θὰ καθίστατο ἐφικτόν, ὅπως τοῦτο συμβαίνει, ὅτε ἡ οἰκογένεια τηρῇ τὸ καθήκον τῆς νηστείας ἢ ὅτε δὲν ἐπαρκεῖ οἰκονομικῶς, θὰ δημιουργῇ λυπηρὰς σκηνὰς πρὸς κατάθλιψιν τῶν γονέων, μελλοντικῶς δὲ τὸ ἀνδρωθὲν πλέον παιδί θὰ καταστῇ ἔρμαιον τοῦ πάθους τῆς γαστριμαργίας, καὶ ὡς γνώμονα τῆς ζωῆς του θὰ ἔχῃ τὸν χορτασμόν τῆς κοιλίας, ὡς καὶ πᾶσαν ἀσωτείαν.

Ἐναντι τῆς καταστάσεως ταύτης ὁ γονεὺς, χωρὶς νὰ στερῇ τὸ παιδί ἀπὸ τὴν ἀπαραίτητον πρὸς διαίταςιν του διατροφήν, πρέπει νὰ ἐμποδίσῃ τὸ ὑπερβολικὸν καὶ ἰδίως τὸ πολυτελὲς αὐτῆς. Ἀκόμη δὲ καὶ νὰ περικόπητῃ ἀπὸ αὐτὴν μέρος τι ἐν τῷ καιρῷ τῶν νηστειῶν, καὶ τοῦτο διὰ νὰ προπαρασκευάσῃ τοῦτο διὰ ταύτας ἐν καιρῷ τῷ δέοντι.

Καὶ ὅλοι μὲν οὗτοι οἱ τρόποι τῆς ἀγωγῆς τοῦ παιδιοῦ περιεγράφησαν βάσει τῶν ἐκδηλώσεων τῆς ζωῆς του. Εἶναι ὅμως ἐνδεχόμενον τινὲς ἐκ τῶν προεξηγηθεσῶν κακιῶν νὰ μὴ ἐκδηλωθῶν ὑπὸ τοῦ παιδιοῦ. Τοῦτο ὅμως δὲν σημαίνει ὅτι δὲν πρέπει νὰ διδαχθῶν εἰς αὐτὸ καὶ αἱ ἀντίστοιχοι πρὸς τὰς μὴ ἐκδηλουμένας ταύτας κακίας ἀρεταί. Διὰ νὰ ὁλοκληρωθῇ ἡ χριστιανικὴ διαμόρφωσις τοῦ χαρακτήρος τοῦ παιδιοῦ πρέπει τοῦτο νὰ ἐροδιασθῇ μετὰ τὰς ἀπαιτούμενας γνώσεις πρὸς ἀντιμετώπισιν ὅλων τῶν ἀναμενομένων κινδύνων, ἀνεξαρτήτως τῆς ροπῆς καὶ τῆς ἐκδηλώσεως, ἃς ἔχει τοῦτο πρὸς ὠρισμένας κακίας.

(Ἀκολουθεῖ)

Ἐμβάσματα Συνδρόμων

Ἐμβάσματα, μόνον διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν ἀπευθύνονται: Πρὸς τὸν Σεβασμ. Διευλτίας κ. Πολύκαρπον, Χαλκοκονδύλη 7.— Ἀθήνας Διευθύνσεις συμφώνως τῷ Α.Ν. 1092)1938

Διευθυντῆς

Ἐπίσκοπος Χριστιανοσυλλέως κ. ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ Χαλκοκονδύλη 7

Διευθυντῆς Τυπογραφείου: Γεώργιος Σεργιάνης

Θεμιστοκλέους 33—Ἀθήναι

Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ Γ. Ο. ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

Πρὸς

Τοὺς ἀπανταχοῦ εὐλαβεστάτους Ἱερεῖς καὶ Εὐσεβεῖς Ὁρθοδόξους Χριστιανοὺς τῆς Ἀγιωτάτης τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά

Τὸν Ἰούλιον τοῦ ἔτους 1949 εἰς τὴν ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως ἐδημοσιεύθη Βασιλικὸν Διάταγμα, δι' οὗ παρεχωροῦντο εἰς τὴν ἐν Ἑλλάδι δρῶσαν Μασσωνίαν σημαντικὰ δικαιώματα, ἀφιεμένης οὕτω αὐτῆς ἐλευθέρας νὰ δράσῃ ἐν Ἑλλάδι κατὰ τρόπον μάλιστα ἐπικίνδυνον.

Κατὰ τοῦ Βασιλικοῦ τούτου Διατάγματος, πρῶτοι ἡμεῖς διὰ τοῦ ἐπισήμου δημοσιογραφικοῦ Δελτίου ἡμῶν «Φωνὴ τῆς Ὁρθοδόξιας» διεμαρτυρήθημεν, καὶ ἐν συνεχείᾳ τὰ περισσότερα ἐν Ἑλλάδι δρῶντα Θρησκευτικὰ Σωματεῖα καὶ ἐκδιδόμενα Θρησκευτικὰ περιοδικὰ, ἐν οἷς ἐντονώτερον πάντων ἡ «Χριστιανικὴ Σπίθα».

Κατόπιν τῶν δεδικοιογημένων τούτων διαμαρτυριῶν ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς ἡμῶν Παῦλος Α'. ἀντιληφθεὶς τὸ λάθος, εἰς ὃ ἀκουσίως εἶχε ὑποπέσει, ἔσπευσεν ἀνησυχῆσαι, καὶ διὰ νέου τοιοῦτου ἐκδοθέντος τὴν 23 Δεκεμβρίου 1949 καὶ δημοσιευθέντος ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 355 φύλλῳ τῆς ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως, ἀνεκάλεσε καὶ ἠκύρωσε τὸ ὑπὲρ τῆς Μασσωνίας Β. Διάταγμα, ἐπανεφέρει δμως ἐν ἰσχύϊ τὸ ὀλιγώτερον ἐξυπηρετοῦν τὴν Μασσωνίαν Διάταγμα τῆς 2ας Δεκεμβρίου 1927, ἐνῶ θὰ ἔπρεπεν οὐδεὶς Νόμος οὐδὲ καὶ ἀπλοῦν Ἑλληνικὸν ἔγγραφο νὰ παρέχῃ καὶ ἐλάχιστόν τι δικαίωμα εἰς τὴν λατρεύουσαν τὸν Σατανᾶν Μασσωνίαν.

Κατόπιν πάντων τούτων Ποιμαντορικῇ Φροντίδι ἐξαπολύομεν τὴν παροῦσαν ἐγκύκλιον καθορίζοντες δι' αὐτῆς τὴν θέσιν ἡμῶν καὶ παντὸς Ὁρθοδόξου Χριστιανοῦ καὶ Ἑλλήνος ἔναντι τῆς Μασσωνίας, καὶ αὐτῆς ἔναντι τῆς Ἀμωμήτου Ὁρθοδόξου Χριστιανικῆς Πίστεως ἡμῶν.

Ἐξ' ὧσων κατὰ καιροὺς ἀπεκαλύφθησαν διὰ συγγραμμάτων καὶ δημοσιευμάτων περὶ Μασσωνίας, δυνάμεθα περὶ αὐτῆς νὰ εἰπώμεν τὰ ἑξῆς :

Ἡ Μασσωνία δὲν εἶναι ἀπλῆ τις Φιλανθρωπικὴ Ἑνώσις ἢ Φιλοσοφικὴ Σχολὴ ἀλλ' εἶναι Θρησκεία καὶ ἀποτελεῖ μυσταγωγικὸν σύστημα, ὅπερ ἐπιδιώκει τὴν ἀναβίωσιν τῆς εἰδωλολατρίας, τούτέστι τῆς λατρίας, ἀγγέλου τοῦ σκότους. Τὸ τοιοῦτον ὁμολογοῦσι, καυχόμενοι μάλιστα, αὐτοὶ οἱ πρόκριτοι τῶν ἐν ταῖς στοαῖς διδασκάλων διακηρύσσοντες :

«Ὅτι «ἡ Μασσωνία εἶναι ἡ μόνη ἐπιζήσασα τῶν ἀρχαίων μυστηρίων καὶ δύναται ν' ἀποκληθῇ ὁ φύλαξ αὐτῶν» (Ward Freemasonry and the Anstet Cods p. 347 - 350).

Ἐπίσης ὅτι «ἡ Ἑλληνικὴ μυστηριακὴ Μασσωνία διατρέξασα τὰς φωτεινὰς τῆς γνώσεως κελεύθους, ὑπὸ μυστηριάρχας τὸν Προμηθεῖα, τὸν Διόνυσον, τὸν Ὀρφέα, ὑπετύπωσε τοῦ σύμπαντος τοὺς αἰωνίους νόμους». (Ἰδὲ Λεύκωμα ἐπὶ τῇ πεντηκονταετηρίδι τοῦ Πυθαγόρου Σελ. 136—142).

Ἀκόμη δὲ ὅτι ἡ Μασσωνία εἶναι κατ' εὐθείαν ἀπόγονος τῶν Αἰγυπτιακῶν μυστηρίων» (βλέπε Leah Beater. Τὰ ἀρχαῖα καὶ ὁ Τεκτονισμὸς κατὰ μετάφρασιν ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ 1927)

Ταῦτα ἐπισήμως καὶ ἄλλα παρόμοια διακηρύττουσιν οἱ πρόκριτοι τῆς Μασσωνίας διδάσκαλοι, ἐξ' ὧν καταφαίνεται ὅτι αὕτη εἶναι εἰδωλολατρεία.

Αὕτη ἐπὶ τούτοις παραδέχεται, ὅλως ἀντιθέτως πρὸς τὸν Χριστιανισμόν, μόνον φυσικὰς ἀληθείας, εἰς γνῶσιν τῶν ὁποίων καλεῖ τοὺς μύστας αὐτῆς διὰ τῆς ἐλευθέρας σκέψεως καὶ ἐρεῦνης καὶ διὰ μόνου τοῦ ὁρθοῦ λόγου. Στηρίζει δὲ τὸ ἠθικὸν οἰκοδόμημα αὐτῆς ἐπὶ μόνον τῶν φυσικῶν δυνάμεων τοῦ ἀνθρώπου, πρὸς φυσικοὺς ὅλως κατατείνουσας σκοπούς.

Ἐν' ᾧ ἀντιθέτως ὁ Χριστιανισμός, ὡς ἐξ' ἀποκαλύψεως θρησκεία, ἔχουσα δόγματα καὶ ἀληθείας κατὰ λόγον καὶ ὑπὲρ λόγον, ἐκζητεῖ πρωτίστως πίστιν, καὶ στηρίζει τὸ ἠθικὸν αὐτοῦ οἰκοδόμημα ἐπὶ τῆς ὑπερφυσικῆς Θείας χάριτος, πρὸς ὑπερφυσικοὺς καὶ πνευματικοὺς ὅλως ἀποβλέπων σκοπούς.

Ἡ Μασσωνία δημιουργεῖ ἀδελφότητα ἐξαιρουμένην ὑπὲρ πᾶσαν ἄλλην ἔξω αὐτῆς ὑπάρχουσαν ἀδελφότητα, τὴν δὲ ἔξω αὐτῆς ἀδελφότητα θεωρεῖ ἀπαρτηζομένην ἐκ βεβήλων, ἀκόμη καὶ ἂν αὕτη εἶναι Χριστιανικὴ.

Διὰ τῆς Μασσωνικῆς μύσεως ὁ Χριστιανὸς γίνεται ἀδελφὸς τοῦ μεμνημένου Ὁθωμανοῦ, ἢ Βουδιστοῦ, ἢ Ἀθέου, ἢ καὶ οἰουδήποτε ὀρθολογιστοῦ. Καὶ τὸ φοβερώτερον, ὅτι ὁ ἀπὸ Χριστιανοῦ γενόμενος μύστης τῆς Μασσωνίας, μετὰ τὴν μύσιν, θεωρεῖ τὸν μὴ μεμνημένον Χριστιανὸν βεβήλον καὶ ἀκάθαρτον,

Κατόπιν πάντων τούτων δυνάμεθα νὰ καθορίσωμεν τὴν θέσιν τῆς Μασσωνίας ἔναντι τῆς Ἀγίας Θρησκείας τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ ὡς ἀκολουθῶς.

Ἡ Μασσωνία εἶναι οὐχὶ μόνον ἀσυμβίβαστος πρὸς τὸν Χριστιανισμόν, ἀλλὰ καὶ ἐχθρὸς ἄσπονδος αὐτοῦ. Εἶναι ὁ πλέον πανίσχυρος ἐχθρὸς, τὸν ὁποῖον συνήντησεν ὁ Χριστιανισμός. Εἶναι ἡ γνωστὴ εἰδωλολατρεία, ἣτις ἐπέφερεν ἅπειρα πλῆγματα διὰ μέσου τῶν αἰώνων εἰς

τὸ ἀχραντὸν Σῶμα τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ ἀντὶ οὗτος νὰ πέσῃ, κατέπεσεν αὕτη, οὗτος δὲ ἠ-
νωρθώθη καὶ ἐθριάμβευσεν.

Τούτων οὕτως ἐχόντων ἡμεῖς ὁμοφώνως καὶ ὁμοφύχως τὴν Μασσωνίαν, ὡς εἰδωλολα-
τρεῖαν, παραδιδόμεν τῷ ἀναθέματι καὶ σὺν αὐτῇ πάντας τοὺς ἀμετανοήτους ἐμμένοντας ἐν
αὐτῇ.

Συνιστῶμεν δὲ πατρικῶς εἰς τὰ τῆς Ἀνωμήτου ἡμῶν Θρησκείας πιστὰ τέκνα ὅπως ἀ-
πέχωσιν τοῦ Μασσωνισμοῦ καὶ διατηρῶσιν τὴν πίστιν αὐτῶν ἀκράδαντον εἰς τὸν Κύριον
ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν. ὅστις εἶναι ὁ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν «ἐν ᾧ, κατὰ τὸν Θ. Παῦλον, ἐ-
χομεν τὴν ἀπολύτρωσιν διὰ τοῦ αἵματος αὐτοῦ τὴν ἄφεσιν τῶν παραπτωμάτων κατὰ τὸν
πλοῦτον τῆς χάριτος αὐτοῦ, ἧς ἐπερίσσευσεν εἰς ἡμᾶς ἐν πάσῃ σοφίᾳ καὶ φρονήσει» (Ἐφεσ.
Γ'. 7—8) Κατέχουσι δὲ τὴν δι' αὐτοῦ ἀποκαλυφθεῖσαν καὶ ὑπὸ τῶν Ἀποστόλων κηρυχθεῖσαν
ἀλήθειαν, ἥτις ἀπεκαλύφθη ἡμῖν «Ὅτι ἐν πειθοῖς ἀνθρωπίνης σοφίας λόγους, ἄλλ', ἐν ἀπο-
στεικτικῷ καθήκοντος νὰ εὐχηθῶμεν, ὅπως ὁ Θεὸς τῶν Οἰκτιρμῶν, τοὺς Ἐλέους καὶ τῇ ἀγά-
πῃ, ὁ θέλων πάντας σωθῆναι καὶ εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἐλθεῖν, ἐπαναφέρῃ εἰς τοὺς κόλ-
πους τῆς Ἀγίας ἡμῶν πίστεως, τοὺς ἐξ ἀγνοίας πλανηθέντας ὑπὸ τῆς Μασσωνίας καὶ ὑπὸ
τῶν ἄλλων συστημάτων τῶν ὑπὸ τοῦ Ἑβραϊσμοῦ ἐπινοηθέντων πρὸς καταπολέμησιν τοῦ
Χριστιανισμοῦ ὡς ὁ Χιλιασμός, ὁ Κομμουνισμός, ὁ Σαββαΐσμός καὶ ἄλλα παρόμοια.

Εἰς ὑμᾶς δὲ τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητὰ εὐχόμεθα τὴν ἀπὸ Θεοῦ ἀντίληψιν καὶ προστα-
σίαν, ἵνα φθάσητε ἐν τῷ τέλει τῆς ἐπὶ γῆς ζωῆς ὑμῶν κρατοῦντες τὴν ὁμολογίαν τῆς εἰς
Χριστόν καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἀγιωτάτης πίστεως τῶν πατέρων ἡμῶν.

Μετ' εὐχῶν διαπύρων

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος Γ. Ο. Χ. Ἑλλάδος Ὁ Πρόεδρος Τὰ Μέλη

Π ρ ὁ ς

Τοὺς *Εὐλαβεστάτους Ἱερεῖς τῆς καθ' ἡμᾶς Ἀ-
γιωτάτης Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθοδό-
ξων Χριστιανῶν*

Η ΕΘΝΙΚΗ ΔΡΑΣΙΣ ΤΩΝ ΕΝ ΑΜΕΡΙΚΗ
ΟΜΟΦΡΟΝΩΝ ΑΔΕΛΦΩΝ

ΜΙΑ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΟΥ ΣΕΒ. ΑΡΣΕΝΙΟΥ

Ἀγαπητέ μου,

Τόσον ἡμεῖς ὅσον καὶ ὅλος ὁ ἐν τῇ Ἀμερικῇ Ἑλ-
ληνισμὸς παρακολουθεῖ μετ' ἐθνικῇ ὑπερηφάνειαν
τὸ ὑπὸ τὴν πεφωτισμένην διεύθυνσιν ὑμῶν τοῦ
ἔργου τοῦ «Ἐθνικοῦ Κήρυκος». Σπεύδω νὰ σᾶς
συγχαρῶμεν διὰ τὴν μεγαλειώδη τῷ ὄντι ἐθνικῇ
ὑμῶν προσπάθειαν διὰ τὴν ἀπόδοσιν τῶν ὑπὸ τό-
σον τραγικᾶς συνθήκας ἀπορραπισθέντων καὶ ἀπα-
χθέντων Ἑλληνοπαίδων *Καταδικάζοντες μετὰ
βδελυγμίας τὸ ἀπάνθρωπον καὶ βαρβαρικὸν ἔγ-
κλημα τῶν ἐχθρῶν τῆς Ἑλληνικῆς Πατρίδος*
προσθέντες καὶ ἡμεῖς ἔγνονον τὴν φωνὴν τῆς ἱ-
δικῆς μας διαμαρτυρίας, εἰς τὴν καθολικὴν καὶ πα-
νεθνικὴν καὶ παγκόσμιον διαμαρτυρίαν διὰ τὴν ἀ-
παγωγὴν των, καὶ ζητοῦμεν τὴν ἐπιστροφὴν καὶ
τὴν ἀπόδοσιν των εἰς τὰς ἀγκάλας τῶν μητέρων
των, εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς μεγ. Λιᾶς ἡμῶν μητρὸς καὶ
φιλάτης Ἑλληνικῆς πατρίδος. Διαβεβαιοῦμεν ὑμᾶς
ὅτι οἱ ἀγῶνες σας χάριν τοῦ Ἐθνικοῦ συμφέροντος
ἀνεξαργτήτως ἡμερολογιακῶν πεποιθήσεων, εὐρίσκου-
σιν ἡμᾶς καθ' ὅλα συμφωνοῦν καὶ συμπαραστάτας
ἐν παντὶ καὶ πάντοτε διὰ τὸ μεγαλεῖον καὶ τὴν δό-
ξαν τῆς αἰωνίου καὶ ἀθανάτου Πατρίδος μας τῆς
Ἑλλάδος.

Εἴμεθα μαζί σας Ἡ Ἑλλὰς καὶ τὸ συμφέ-
ρον τῆς μᾶς ἐνώγει.

Μετ' ἐγκαρδίων εὐχῶν καὶ ἀγάπης

Ὁ Μητροκλιν ΑΡΣΕΝΙΟΣ

ρεκτρεπομένους σκανδαλίζονται πρὸς ζημίαν
τῶν ψυχῶν ὑμῶν καὶ αὐτῶν.

Ἀποφάσει τῆς Ἱερᾶς Συνόδου

Ὁ Πρόεδρος

† Πρώην Φλωρίνης ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

Χάρις ὑμῖν καὶ εἰρήνη παρὰ Θεοῦ παρ' ἡ-
μῶν δι' εὐχὴ καὶ εὐλογία.

Πολλάκις κατὰ τὸ παρελθὸν συνεστήθη ὑ-
μῖν, ὅπως ἰδιαιτέρως προσέχωμεν εἰς ζητήματα
ἀφορώντα τὴν Ὁρθοδοξίαν καὶ τὴν τάξιν τῆς
Ἐκκλησίας ἡμῶν τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων
Χριστιανῶν.

Ἐπειδὴ ὅμως ἦλθον εἰς τὰ ᾧτα ἡμῶν ἐσχά-
τως ὠρισμέναι πληροφορίαι σχέσιν ἔχουσαι μετ'
γεγονότα τινά, μὴ συμβιβασόμενα καὶ ὅπως ἀν-
τίθετα πρὸς τὰς συστάσεις ἡμῶν ταύτας, διὰ
τοῦτο προαγομέθα ὅπως καὶ αὐθις διὰ τῆς πα-
ρούσης ἐγκυκλίου ἡμῶν ὑπενθυμίσωμεν ὑμῖν
τὰ κατωτέρω :

1) Ἀπαγορεύομεν τὴν ὑπὸ τῶν ἡμετέρων
κληρικῶν ἐξυπηρέτησιν τῶν ἀκολουθούντων τὴν
ἡμερολογιακὴν καινοτομίαν ἀφοῦ ὡς γνωστὸν
κατέστησεν αὐτοὺς αὕτη σχισματικούς.

2) Ἀπαγορεύομεν οἱ ἡμέτεροι κληρικοὶ νὰ
συλλειτουργῶσι μετὰ τῶν ἐξ Ἀγίου Ὄρους
ἐρχομένων κληρικῶν τῶν ἀνηκόντων εἰς τὴν τά-
ξιν τῶν Μνημονευόντων τοῦ ὀνόματος τοῦ Πα-
τριάρχου, δεδομένου ὅτι οὗτοι ἄν καὶ ἀκολου-
θοῦν τὸ Ἰουλιανὸν ἑορτολόγιον, οὐδὲν ὅμως ἀπέ-
σοι τῆς εὐθύνης τοῦ σχίσματος ἀπεκδεχόμε-
νοι εὐχὰς καὶ εὐλογίας τοῦ ἀρχιεποῦ τῆς σχι-
ματικῆς Ἐκκλησίας καὶ

3) Ἀπαγορεύομεν εἰς τὰς Ἱερὰς ἀκολουθίας
αἱ δὴ κατὰ τὴν θέαν λειτουργίαν νὰ ψάλλωσι
ροφάται μὴ ἀνήκοντες εἰς τὴν ἡμετέραν Ἐκ-
κλησίαν.

Τούτων πάντων ἀξιοῦμεν τὴν ἀκριβῆ τήρη-
σιν πρὸς δόξαν Θεοῦ καὶ πρὸς ἐποικοδομήν των
στῶν, οἵτινες βλέποντες τοὺς κληρικοὺς πα-

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

ΤΑ ΟΝΟΜΑΣΤΗΡΙΑ ΤΟΥ ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΥ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΔΙΑΥΛΕΙΑΣ κ. ΠΟΥΚΑΡΗΟΥ.

Τὴν 23ην τοῦ μηνὸς Φεβρουαρίου, ἑορτὴν τοῦ Ἱερομάρτυρος Ἀγ. Πολυκάρπου, ἐκτίταξεν ὁ Σεβασμιώτατος ἐπίσκοπος καὶ πατὴρ τῶν ὁφειλόντων κ. Πολυκαρπός. Ἡ ἀσκητικὴ του αὐστηρότης, ἡ γραφικὴ του ἀπλότης καὶ ὁ σεβασμὸς του πρὸς τὸ διανυόμενον στάδιον τῆς Ἀγίας Τεσσαρενκοστής, ἡμολόγησαν, κατ' ἐπιθυμίαν του, τὰ πλήθη νὰ ἐκδηλώσουν τὸν εἰλικρινῆ των σεβασμὸν πρὸς τὸν προσφιλῆ των Ἱεράρχην.

Δὲν ἐδέσμευσαν ὅμως καὶ τὰς ψυχὰς των οὕτω τὴν πρωτὴν ἐν μέσῳ τῶν ὁφειλόντων, τῶν εὐγενῶν αὐτῶν τέκνων τοῦ ζήλου του καὶ τῆς ἀγάπης του, ἐλευθερώγησεν εἰς τὸ ἐν Χαϊδαρίῳ παρεκκλησίον τοῦ Ὁρθοτοξοῦ. Ἀφθονα δὲ κατέφθασαν τὰ τηλὴτα καὶ αἱ ἐπιστολαί. Τὰ πλήθη διὰ παντός τρόπου ἐξεδήλωσαν τὸν σεβασμὸν των Ἡ στήλη αὐτῇ διεργημένης τὰς διαθέσεις των συνακτῶν καὶ τῶν ἀγνωστών τῆς εὐχεται εἰς τὸν ἐορτάζοντα Ἱεράρχην ὑγίαν, ζῆ μακρὰ καὶ κατὰ Θεὸν εὐτυχίᾳ, ἐπ' ἀγαθῇ τῆς τε πολεμουμένης Ἑκκλησίας, ἥς πολῦτιμον καὶ μαχητικὸν οὐδέποτε τυχάνει, τῶν ὁφειλόντων δι' ἃ μεριμνᾷ ὡς φιλόστοργος πατὴρ καὶ ὅλων τῶν χριστιανῶν, οὓς εὐχαριστεῖ καὶ χαροποιεῖ ἡ σοβαρὰ γλυκύτητος καὶ ἡ εὐπροσέγγιστος αὐστηρότης του.

ΛΥΠΟΥΜΕΘΑ ΚΑΙ ΘΑΙΒΟΜΕΘΑ

Κατ' ἐξηκομβομένης πληροφορίας ὁ γνωστός ἡγέτης τῆς ἐν Ἀθήναις ἀξιολόγου θερησκευτικῆς κινήσεως, πατὴρ Ἀγγελος Νηιοῦτης, τὰς τελευταίας αὐτὰς ἡμέρας ἤγειρε μίαν πολεμικὴν ἐναντίον μας. Οὕτω ἀνερχόμενος εἰς τὸν Ἱερόν ἀμβωνα διαφόρων Ναῶν, ἀλλὰ καὶ αὐτῆς τῆς Μητροπόλεως (τὴν Κυριακὴν τῆς Ὁρθοδοξίας τοῦ ἀπόγευμα) ὁβρίζει καὶ κατασκευάζει τὴν Ἑκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ. Ἡ ἐπίθεσις τούτου τοῦ ἀνδρός εἶναι ἀδικαιολόγητος καὶ πλήρης μίσους. Ἐκτός ὅμως αὐτοῦ, ὁ Ἱερός ἄμβων, οὐδέποτε πρέπει νὰ μεταβάλλεται εἰς τραχὺ ρητορικὸν βῆμα, ἐν ᾧ θὰ δύναται τις νὰ ὁβρίζῃ καὶ νὰ συκοφαντῇ. Ἐξ αὐτοῦ προέπει ν' ἀκούωνται λόγοι ἀγάπης, εἰρήνης, καὶ ὁμονοίας.

Δι' ὅλα αὐτὰ λυπούμεθα καὶ θαμβούμεθα. Συνιστῶμεν δὲ εἰς τὸν πατέρα Ἀγγελον νὰ ἀρθῇ εἰς τὸ ὕψος τῆς ἀποστολῆς του, καὶ νὰ παύσῃ μικρολογεῖν καὶ φλυαρεῖν γυναικοπρεπῶς ἐνῷ θὰ ἔπρεπε νὰ ἀσχολῆται μᾶλλον διὰ τοὺς πράγματι ἐχθρούς τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τῆς Χριστιανικῆς Ἑκκλησίας καθ' ὅλον, οἵτινες ἀποκαλύπτουν ἀσφαλῶς καὶ ἀνενοχλήτως τὸ ἔδαφος καὶ αὐτοῦ τοῦ Ἰδίου. Ἀς προσέξῃ λοιπὸν εἰς τὴν ἀντιχριστιανικὴν αὐτὴν συμπεριφορὰν του διότι θὰ κινδυνεύσῃ νὰ πέσῃ εἰς τὴν συνείδησιν τῆς ἐκτελέσεως αὐτὸν καινῶν καὶ τῶν αὐτοῦ ὁπαδῶν. Ἐνὰ δὲ τοιοῦτον δὲ συμφέρει οὔτε εἰς αὐτό, οὔτε εἰς τὴν κίνησιν του. Ἀς τὸ προσέξῃ λοιπὸν.

ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ ΠΗΓΗ ΕΛΠΙΩΝ

Χαράσσοντες τὰς ἀνωτέρω λέξεις ἔχομεν ὑπ' ὄψιν μας καὶ τὰς διαθέσεις τοῦ Σεπτοῦ τῆς Ἀλεξανδρείας πατρὸς καὶ ποιμενάρχου, ὡς ἐδημοσιεύσαμεν εἰς τὸ προηγουμένον φύλλον, ἀλλὰ καὶ ἐπισήμους τινὰς θέσεις, ἀναπτυσσομένης εἰς τὸ «Εβδομαδιαῖον Δελτίον τοῦ Πατριαρχείου Ἀλεξανδρείας «Πάνταῖνος». Οὕτω εἰς τὸ ὑπὸ ἡμερομηνίαν 21)2)49 τεύχος τοῦ ἀνωτέρω Δελτίου, ἐκτίθενται εἰς ἐκτεταμένον ὑπὸ τὸν τίτλον «Κατοικὴ Σημειώματα» ἄρθρον, αἱ ἐπίσημοι ἀπόψεις τοῦ Πατριαρχείου, ὅσον ἀφορᾷ τὸν Ὁργανισμὸν τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἑκκλησίας γενικῶς, εἰδικῶς δὲ τὸ δικαίωμα τοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινέως νὰ συγκλήτῃ οἰκουμενικὰς ἢ παρορθοδόξους Συνόδους. Εἰς τὸ περισπούδαστον αὐτὸ ἄρθρον, τὸ ὅποιον ὁ συντάκτης του χαρακτηρίζει λίαν μεριμνημένως ὡς «πρόχειρον

μελέτην», ἀναφέρεται, ὅτι τὸ δικαίωμα τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου προκύπτει ἐκ λόγων πολιτικῶν καὶ ἱστορικῶν, δὲν φέρει κἀν τὸν χαρακτῆρα δικαιοῦματος, ἀλλ' ὑπῆρξε ὑποχρέωσις τοῦ πρώτου τῇ τάξει ἐπιβληθεῖσα ὑπὸ ὅλων καιρικῶν καὶ τοπικῶν συνθημῶν. Δι' ἡ δὲ ἡ Πατριάρχης Κωνσταντινέως ὡς ἐπίσκοπος τῆς πρωτεύουσας τῆς Αυτοκρατορίας ἠδύνατο νὰ ἐξασφαλίῃ ὅλην τὰς προϋποθέσεις, ἐν ταῦτ' δὲ καὶ τὰς ἀνάσεις, διὰ τὴν συγκλήσιν μιᾶς Συνόδου διαμένων δὲ εἰς πόλιν ἐνθα διέμενε ὅτε αὐτοκράτωρ καὶ αἱ λοιπαὶ ἀρχαί, ἠδύνατο νὰ μεριμνήσῃ διὰ τὴν πληρετέραν ἐκτέλεσιν τῶν ληφθεῖσάν ἀποφάσεων.

Ἡ ἀλήθεια αὕτη ἐξαγομένη ἐκ μιᾶς νομικῆς ἐρεῖνης, συμφωνοῦσα δὲ καὶ μὲ τὰ δεδομένα τῆς παραδόσεως, φέρει ὅλον τὸ κῆρος μιᾶς Ἑκκλησιαστικῆς ἀθρότης. Ἐκτός δὲ τῆς θεωρητικῆς ἰσότητος τῶν Πατριαρχείων, παρέχει εἰς τὴν Ἑκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος ὅλα τὰ στοιχεῖα μιᾶς πλήρους δικαιοσύνης ἐναντι τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἑκκλησίας ὡς Νομικοῦ Ὁργανισμοῦ, Ἱστορικῆς Ἰδέας καὶ συγχρόνου πραγματικότητος. Ἀνύοντο συνεπὶς οἱ καινοτόμοι καθ' ἡμῶν λέγοντες καὶ γραφοντες, ὅτι ἐφ' ὅσον τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον ἀπεδέχθη, δὲν ὑφίσταται ζήτημα ἐκκενρῆς.

Ἀλλ' ἀνεξαρτήτως τῆς θεωρητικῆς θέσεως τοῦ ζητήματος, τὴν ὅτι ἵαν ἐπισταμένως ἐκτελεῖ ὁ συντάκτης, ἀναφέρει λίαν ἐπιτυχῶς καὶ 5 (πέντε) περιπτώσεις ἀστόχων πρωτοβουλιᾶς τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου. Τίς δὲ θὰ ἀνέμενε ὅτι μεταξὺ τῶν περιπτώσεων αὐτῶν ἀριθμεῖται καὶ ἡ ἀντιανομικὴ εἰσαγωγή τοῦ Γρηγοριανοῦ Ἡμερολογίου; Ἰδοὺ ἐπὶ λέξει τί ἀναγράφεται εἰς τὰς σελίδας 101 καὶ 102 τοῦ προσηγμένου Δελτίου «Ἡ ἐτάρτη ἀστοχὸς πράξις τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ἡ καὶ σπουδαιότερα πασῶν τῶν ἄλλων, εἴτε ἡ ἐσχάτως ἀνεῖ τῆς συγκαταθέσεως τῶν λοιπῶν Πατριαρχῶν ἀνθαιρέτως ὑπ' αὐτοῦ ληφθεῖσα καὶ ἐνεργηθεῖσα ἀπόφασις τῆς ἀποδοχῆς τοῦ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου ἐν τῇ Ὁρθοδόξῳ Ἑκκλησίᾳ». Δὲν θὰ ἠδύνατο δι' ἡμᾶς νὰ ὑπάρξῃ μεγαλυτέρα δικαιοσύνη, ἀπὸ τὰς ἱστορικὰς αὐτὰς γραμμάς. Αἱ λέξεις, αἱ ἐπιλεγείσαι, δεκνύουσιν ὅλην τὴν σοβαρότητα τοῦ ζητήματος. «Ἀστοχὸς πράξις» «σπουδαιότερα πασῶν» «ἀνεῖ τῆς συγκαταθέσεως τῶν λοιπῶν πατριαρχῶν» «ἀνθαιρέτως».

Τὸ σπουδαιότατον ὅμως δι' ἡμᾶς γεγονός εἶναι ἡ ἀναγνώρισις μας ὡς Ἑκκλησίας. Οὕτω εἰς τὴν σελίδα 102 ὁ συντάκτης, ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ζητήματος ἀναφερόμενος γράφει: «Μεγάλῃ μερίδι τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθους καὶ λαοῦ δὲν συνεφώνησαν μέχρι σήμερον ΚΑΙ ΑΠΑΡΤΙΖΟΥΣΙΝ ΗΔΗ ΚΕΧΩΡΙΣΜΕΝΗΝ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ». Κατόπιν τῆς ἐπισήμου καὶ πανηγυρικῆς αὐτῆς ἀναγνωρίσεως τοῦ ἀγῶνος μας ὡς Ἑκκλησίας, ἔτι χρειᾶν ἔχομεν μαρτύρων; Τὰς γραμμάς ἄραγε αὐτὰς ἀνέγνωσαν εἰς τὸν «Πάνταῖνον» οἱ σεπτοὶ Διδάσκαλοι τῆς περισέμενον Θεολογικῆς ἡμῶν Σχολῆς; Καὶ τί φροσὸν κατόπιν αὐτῶν;

Πάντως ἡμεῖς θεωροῦμεν τὸ Πατριαρχεῖον πηγὴν ἐδλόγων ἐλπίδων διὰ τὴν ἐπόθεσιν τῆς Ὁρθοδοξίας, ὁ θρίαμβος τῆς ὁποίας θὰ ἐγκαινιάσῃ περίοδον γαλήνης ἐν τῇ Ἱστορίᾳ.

ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΑ ΒΙΒΛΙΑ

Ἡ σκοπιμότης τοῦ θερησκευτικοῦ βιβλίου εἶναι ἀσφαλῶς γνωστὴ εἰς ὅλους, καὶ οἰκονομία ὀφείλει νὰ πλουτίσῃ τὴν βιβλιοθήκην τῆς με διάφορα θερησκευτικὰ βιβλία ἱστορικοῦ, διδασκαλικῶν, διηγηματικῶν χαρακτῆρος. Τοιαῦτα βιβλία εἰς πλουσίαν συλλογὴν καὶ εἰς κτὶς λογικὰς διαθέσεις ὁ βιβλιοπώλης κ. Ἀλ. Ρηγόπουλος. Διὰ πᾶσαν πληροφορίαν ἀπευθύνεσθε: κ. Ἀλ. Ρηγόπουλος βιβλιοπώλην δδός Ἀγ. Σοφίας 41 Θεσσαλονίκη.